

1) Τὸ μέρος τοῦ σώματος ὅπου γίνεται ἄρθρωσις δύο μερῶν, ὡς οἱ ὦμοι, οἱ ἀγκῶνες, τὰ δάκτυλα τῆς χειρός, τὰ ὀνόματα, τὰ σφυρὰ κτλ. κοιν. καὶ Τσακων.: Ἀρμοὶ τοῦ κορμοῦ. Μοῦ πονοῦν οἱ ἄρμοι. Ἐχὼ πόνους 'ς τοὺς ἄρμούς. Μοῦ ἔπληξαν οἱ ἄρμοι τοῦ κορμοῦ μου (ἐκ κόπου ἢ ἐξ ἀσθενείας αἰσθάνομαι ἀδυναμίαν εἰς τὰς ἀρθρώσεις). Μουδιάζουν οἱ ἄρμοι μου. Ὁ ἄρμος τοῦ χειροῦ. Μοῦ πονοῦν ὅλοι οἱ ἄρμοι πολλὰ. Ἐν μοῦ ἔμεινεν ὁρμὸς γερός Κύπρ. Τοῦ κόψανε τὸ ἀγκυλο ἀπὸ τὸν ἄρμό Κέρκ. Ἐπισι ἀπ' τοῦ δέντρον κὶ τσάσι τοὺς ἄρμούς. Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πονῶ τοὺς ὁρμούς μου Κύπρ. Πονῶ τὸν ὁρμόν τοῦ ποδοῦ μου αὐτόθ. Οἱ ὁρμοὶ τῶν ποδῶν μου μερμηκίζουν Κάρπ. || Φρ. Τὸν ἔκαμε ἄρμό 'ς ἄρμό (τὸν φέρειν ἀνηλεῶς) Πελοπν. (Τριφυλ.) Ἀρμό κὶ ἀλάτι (ἐπὶ ὁμοερεῶς τιμωρίας) Πελοπν. (Λακων.) Ὁ διόλουλ νὰ κάτση τοὺς ὁρμούς σου! (ἀρὰ) Ρόδ. || Ἄσμι.

Σαράντα μέρες τὸν κρατῶν τὸν πεθαμένο ἀκέραιο κὶ ἀπ' τοῖς σαράντα κ' ὕστερα ἄρμούς ἀρμούς χωρίζει (διαλύεται κατὰ τὰς ἀρθρώσεις του) Ἡπ.

Μὲ τ' ὄχον μὲ τ' ἀλλοίμονο τὰ σωτικά μου γιῶσαν κὶ ὅπου 'χω ὁρμό καὶ κόκκαλο μοῦ τὸν ἐκαταλύσαν Νίσυρ.

Ἐλα κὶ ἄς τὸ παινέσουμε τοῦτο τὸ παλληκάρι ὁπῶχει πλάτες γι' ἄρματα κὶ ἄρμούς γιὰ τὸ λιθάρι καὶ χέρια γοργογύριστα νὰ ρίχνουν τὴ σαίττα (ἄρμοι γιὰ τὸ λιθάρι = ἰσχυραὶ ἀρθρώσεις τῶν βραχιόνων, ἥτοι ἰσχυροὶ βραχίονες πρὸς ἐκσφενδόνισιν λίθου εἰς τὸ ἀγώνισμα τῆς λιθοβολίας) ΝΠολίτ. Ἐκλογ. 193. — Ποιήμ.

Καλύτερ' ἀπ' ἄρμό σ' ἄρμό νὰ μ' ἤθελαν συντρίψει παρὰ τὴν ἄτιμη ξυλὰ ποῦ μῶχει καταφέρει ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,364

Σάπηκαν τὰ γελέκια του, ἔρρεψεν ἡ λεβεντιά του, τό 'φας ἡ ἀρρώστια τὸ κορμὶ κ' ἐλύθησαν οἱ ἄρμοι τὸν ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 46. β) Τὸ μέρος τῆς ἀρθρώσεως τῶν ὀστέων τοῦ βραχίονος καὶ τοῦ πήχεος, ἀγκῶν Εὔβ. (Στρόπον.) Θεσσ. (Ζαγόρ.) γ) Ὁ σφυγμὸς Ρόδ.: Ἐπιασαν τὸν ὁρμόν του. δ) Τὸ παρὰ τὴν ἀρθρῶσιν τῆς κνήμης καὶ τοῦ ποδὸς ἐξέχον ὅσπου, ὁ ἀστράγαλος Εὔβ. (Κουρ. Κύμ.): Πρήστη ὁ ἄρμός μου Κουρ. ε) Ὁ τένων τῆς πτέρνης διὰ τοῦ ὁποίου συνδέεται ὁ πούς πρὸς τὴν κνήμην καὶ ὁ τοῦ καρποῦ τῆς χειρός Νάξ. ς) Πληθ. ὁρμά, αἱ πλευραὶ τοῦ σώματος Κύπρ.: Φρ. Ἐκάτσαν τὰ ὁρμά μου (αἰσθάνομαι πόνους εἰς τὰς πλευράς) Κύπρ. Νὰ σοῦ 'δώσω μὲν νὰ κάτσουν τὰ ὁρμά σου! (νὰ ὑποστοῦν θλάσιν) αὐτόθ. 2) Τὸ μέρος τῆς ἐνώσεως καὶ προσαρμογῆς δύο πραγμάτων ἐνθα σχηματίζεται γραμμὴ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὁρατὴ ἢ μετὰ τινος κενοῦ διαστήματος εὐθεῖα ἢ τεθλασμένη ἀναλόγως τῆς γεωμετρικῆς μορφῆς τῶν συνδεομένων πραγμάτων πολλὰ καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): Τὰ σανίδια εἶναι καρφονμένα 'ς τοὺν ἄρμό Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἡταν τόσον κερὸ ὄξου ἡ βάρκα συρμέν' κὶ ἀνοίξαν οἱ ἄρμοι (τὰ μεταξὺ τῶν σανίδων διαστήματα) Σκόπ. β) Τὸ μεταξὺ πλακῶν δαπέδου κενὸν διάστημα Σίφν.: Φρ. Κάνω τοῖς ἄρμοι (ἀλείφω διὰ διαλύματος ἀσβέστου τοὺς ἄρμούς). Συνών. ἀρμουδάκι.

γ) Ἡ ἐξ ἀβεστώματος σχηματιζομένη γραμμὴ εἰς τὰ κενὰ διαστήματα τῶν αὐλῶν ἢ τῶν πεζοδρομίων Σίφν.

3) Μικρὰ καὶ ἀφανὴς σχισμὴ ἢ ρωγμὴ πράγματός τινος Κίμωλ. Σάμ. Σκόπ. κ.ά.: Ἐχει ἄρμό τὸ καίκι (λέγεται τοῦτο, ὅταν εἰσρέῃ ὕδωρ ἐντός) Κίμωλ. Ἐτριχι λίγου τοῦ βαρέλλ' ἀπὸν ἔνα ἄρμό κὶ τὸν καλαφάτ'σα (τὸ ἔκλεισα διὰ τινος ὕλης, οἶον πίσης κτλ.) Σκόπ. Αὐτὸ τὸν διορμῖτ' ἔχ' ἄρμό κὶ χύνει τοῦ ζ'μὶ Σάμ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Πλουτ. Ἀλέξ.

3 «τῷ τῆς θύρας ἀρμῷ προσβαλὼν κατόπτειυσεν ἐν μορφῇ δράκοντος συνευναζόμενον τῇ γυναικὶ τὸν θεόν». β) Ρωγμὴ βράχου ἢ ἐδάφους Μύκ. Νάξ. Πόντ. (Κερασ.) Σίφν. Χίος κ.ά. Ἡ σημ. αὕτη καὶ ἀρχ. Πβ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1216 «ἄρμόν χώματος λιθοσπαδῇ δύντες». 4) Σύνορον ἀγρῶν ἢ λιβαδίων Κρήτ. Συνών. σύνορο. 5) Ἡγωνιώδης ἄκρα ἄρτου Κεφαλλ. β) Τὸ μέρος τοῦ ναυπηγησίμου ξύλου τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν στάθμισιν ἀποκόπτεται ὡς ἄχρηστον Σῦρ. (Ἐρμούπ.) γ) Τὸ περὶ τὸν ἀγρὸν μένον χέρσον μέρος Κρήτ. 6) Ὑψωμα γῆς, λόφος, ὄφρυς ὄρους Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) Τσακων.: Φρ. Πάω τὸν ἄρμό ἄρμό (βαίνω ἐπὶ τῶν ὄφρυων ὄρους) Κρήτ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κρήτ. β) Κορυφὴ ὄρους Κρήτ. 7) Ἐπιθετικ., κατάλληλος, πρόσφορος Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Οἶν. Χαλδ.): Φρ. Εὐρήκω ἄρμόν καιρὸν ἢ ἀπλῶς εὐρήκω ἄρμόν (εὐρίσκω τὴν κατάλληλον περίστασιν).

ἄρμοσι ἢ, ἀμάρτ. ἄρμουσ' Μακεδ. (Βελβ.) ὁρμοσι Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἄρμοσις = μουσικὴ ἁρμονία.

Ἡ ἀρθρῶσις τῶν μελῶν τοῦ σώματος.

ἄρμοσιζα ἢ, Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμόζω.

Ἀρμοσμαν, ὁ ἰδ.

ἄρμοσμαν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄρμοσμα.

Συναρμογή: Τῇ σανιδίῳ τ' ἄρμοσμαν (τῶν σανίδων κτλ.) Συνών. ἀρμοσιζα, ἄρμωμαν.

ἄρμοσιζι τό, Πάρ. Χίος (Ἐλάτ. Πιτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμότσιρος.

1) Ὁρὸς τοῦ γάλακτος ὁ ὁποῖος διὰ τεμαχίου πυτιάς ἐμβαπτιζόμενον ἐν αὐτῷ ἐπὶ τινα χρόνον ἀποκτᾷ τὴν ιδιότητα νὰ πῆξη τὸ γάλα Χίος (Ἐλάτ. Πιτ.) Συνών. ἀρμότσιρος. 2) Ὁρὸς νωποῦ τυροῦ Πάρ.

ἄρμότσιρος ὁ, Χίος (Ἐλάτ. Πιτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρμη καὶ τσίρος.

Ἀρμοσιζι 1, ὁ ἰδ.

ἄρμουδάκι τό, Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀρμούδι < ἄρμός.

Τὸ μεταξὺ τῶν πλακῶν πλακοστρώτου δαπέδου κενὸν διάστημα. Συνών. ἀρμός 2 β.

ἄρμουδῇ ἢ, Θεσσ. Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἐργαλεῖον τῶν ξυλουργῶν διὰ τοῦ ὁποίου γλύφονται αἱ τὰς ἐπιφανείας τῶν ξύλων κοσμοῦσαι γραμμαί. Συνών. ἀρμουδι 1.

ἄρμουδι τό, Ἄνδρ. Ἰων. (Κρήν.) Κέρκ. Λυκ. (Μάκρ.) Ναύστ. κ.ά. ἀρμόδι Ἡπ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ἀρμουδῇ, ὁ ἰδ., Ἄνδρ. Ἡπ. Κέρκ. Λυκ. (Μάκρ.) Ναύστ. κ.ά. 2) Γλυφὴ, κυμάτιον ἐπὶ ξύλου ἢ λίθου Ἰων. (Κρήν.) Συνών. σύρμα.

ἄρμούζι τό, Πελοπν. (Σουδεν.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Γάλα βρασμένον καὶ ἀλατισμένον διατηρούμενον ἐν ἀσπῇ καὶ συμπυκνούμενον ὀλίγον, τρωγόμενον δὲ ὡς τυρός. Συνών. ἄρμη 4, ἀρμόγαλα 1.

ἄρμούτι τό, Ἡπ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λάστ.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. ἄρμούτ' Θράκ. (Ἀδριανούπ. Διδυμότ.) Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *armut* = ἀπίδιον.
1) Ἀπίδιον Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πόντ. (Χαλδ.): Παροιμ. Ντὸ θὰ λές ἀτο μούτ μούτ, πέ ἀτο ἀρμούτ' (ἀντὶ νὰ τὸ λέγῃς μούτ μούτ εἶπέ το ἀρμούτ'. Πρὸς τὸν συγκεκαλυμμένως καὶ ἀσαφῶς ὁμιλοῦντα ὡς ὁ θέλων μὲν νὰ εἴπῃ τὴν λ. ἀρμούτ', περιοριζόμενος δὲ μόνον εἰς τὴν δευτέραν συλλαβὴν αὐτῆς) Χαλδ. **2)** Εἶδος βαρέος τουφεκίου ἔχοντος ὑποκόπανον ἀπιδοειδῆ Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Διδυμότ.) Πελοπ. (Καλάβρυτ. Λάστ.) κ.ά.: Ἄσμ.

Ἀρμούτι εἰς τὸν πόλεμο, νταλιάνι 'ς τὸ σημάδι καὶ καρποφίλι 'ς τὴν λαλιὰ σὰν τ' ἄξιμο παλληκάρι Λάστ.

Ἀρμούτι, ἔβγα 'ς τὸν πόλεμο, νταλιάνι, 'ς τὸ σημάδι Ἡπ. — Ποιήμ.

Βογγάει τ' ἀρμούτι τὸ παλαιό . . . ἐρρέκαξ' ὁ δερβίσης, ἀπλώθηκε ταπίστομα κι ἀκόμα μὲ τὰ νύχια κρατεῖ σφιχτ' ἀπὸ τὰ μαλλιά τὰ θυό του τὰ κεφάλια

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3, 203.

Βάζτε χούι χούι χούι! τρεῖς βολές, ρίξτε καὶ τρία ἀρμούτια καὶ εἰπέτε καὶ τοῦ τσέλιγκα παινετικὸ τραγοῦδι

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα, 2, 37.

ἀρμοχωρίζω Θράκ. (Καλαμ. Μυριόφ.) Ἰθάκ. ἀρμουχουρίζω Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ῥομοχωρίζω Θράκ. (Καλαμ. Μυριόφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμός καὶ τοῦ ρ. χωρίζω.

1) Ἀποσυντίθεμαι εἰς τοὺς ἀρμούς, ἐξαρθροῦμαι διαλύομαι Ἰθάκ.: Ἄσμ.

Πονκεῖ 'ναι λίγο τὸ νερό, θολὸ καὶ βουρκαωμένο, κι ἂν εἶναι καὶ κάμμιὰ σταλξά, εἶναι φαρμακισμένο, τὸ πίνουν νεγές καὶ κόβονται κ' οἱ νεοὶ κι ἀρμοχωρίζουν (πρόκειται ἐν τῷ μοιρολ. τούτῳ περὶ τοῦ ὕδατος τοῦ Ἄδου).

2) Κατακερματίζομαι, κομματιάζομαι Θράκ. (Ἀδριανούπ. Καλαμ. Μυριόφ.): Ἀρμοχωρίζ' τὸ κασέρ' Καλαμ. Μυριόφ. Ἀρμοχώρ' σε τὸ παννὶ αὐτόθι.

ἀρμύρα ἡ, ἁλμύρα Πόντ. (Κερασ.) ἀρμύλα Κῶς Σέριφ. ἀρμύρα σύνθηθ. καὶ Τσακων. ἀρμ'ρά Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρμυρός.

1) Ἡ ιδιότης τοῦ ἁλμυροῦ πράγματος, ἁλμυρότης, σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Δὲν τρώγεται τὸ φαεῖ ἀπὸ τὴν ἀρμύρα σύνθηθ. Συνών. ἁλυνκότε, ἁλυνκωσύνα, ἀρμυράδα, ἀρμυράλα, ἀρμυρὰ 2, ἀρμυρίλα.

2) Ὑδωρ περιέχον ἅλας, ἅλμη σύνθηθ. καὶ Τσακων.: Ρίχνω ἐλαῖες 'ς τὴν ἀρμύρα σύνθηθ. Ἡ ἀρμ'ρά τ'ς θάλασσας Λεῦκ. || Τὸ φαεῖ εἶναι ἀρμύρα (πολὺ ἁλμυρὸν) πολλαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρμη 1. **β)** Θαλάσσιον ὕδωρ πολλαχ. καὶ Τσακων.: Ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀρμύρα κόντεψα νὰ πνιγῶ (πιὼν πολὺ ὕδωρ κατὰ τὸ κολύμβημα κόντεψα κτλ.) πολλαχ. Νὰ ἀποσοῦμε τὰ χκηνὰ τὰν ἀρμύρα (νὰ πάμε τὰ γίδια εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς ποτισμὸν) Τσακων. **γ)** Ἄλας ἀλιπάστων ἐδωδίων πολλαχ.: Ν' ἀγοράσῃς σαροδέλλες χωρὶς ἀρμύρα. **δ)** Πηγὴ ὕδατος ὑφαλμύρου Σῦρ. **ε)** Ἄλας Ἀθην.: Φρ. Βάζει πολλὴ ἀρμύρα 'ς τὰ λόγια του (ἐπὶ τοῦ ὑπερβολικοῦ). **3)** Πᾶν ἐδώδιμον ἁλμυρὸν, οἶον ἀλίπαστοι ἰχθύες Δαρδαν. Θεσσ. (Ζαγορ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Πελοπ. (Ἀρκαδ. Μάν.) κ.ά.: Θέλω ἀρμύρα ν' ἀρμυρίσω (θέλω νὰ φάγω ἀλίπαστον ἰχθύν) Μάν. || Παροιμ. φρ. Ἀρμύρα κι κρουνητῆρα (τὰ ἁλμυρὰ ἐδέσματα θέλουν οἶνον) Καταφύγ. Συνών. ἀρμυρὰ 2β. **4)** Ἐδαφος ἀλατοῦχον εἴτε παράλιον εἴτε μὴ, γῆ ἁλμυρὰ Εὐβ. (Κάρυστ.) Κάρπ. Κύνθ. Πελοπ. (Λακων.) Σάμ. κ.ά.: Ἐδῶ εἶναι ἀρμύρα Κύνθ. Ἀρμύρες βρίσκονται τσαὶ 'ς τὸ βοννὸ Κάρυστ. Ἡ λ.

καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀρμύρα Ἀντίπαρ. Μῆλ. Σῦρ. Ἀρμύρες Μῆλ. Πελοπ. (Γύθ.) Ἀρμύρις Ἡπ. Λῆμν. **5)** Πάχνη Σέριφ.: Ρίχτει ἀρμύλα καὶ πῆσ-σει. **6)** Τὸ φυτὸν Θήσειον τὸ ταπεινὸν (Theseium humile) τῆς τάξεως τῶν σανταλωδῶν (santalaceae) Πάρ. (Λεῦκ.) κ.ά. Συνών. ἀγριολεινάρι 2α, ἀρμυρήθρα 3. **7)** Τὰ ἐξῆς θαλασσόφιλα τῆς τάξεως τῶν χηνοποδιωδῶν (chenopodiaceae)

α) Ἀρθροκνήμη ἡ ποώδης (arthrocneumum herbacea) καὶ ἀρθροκνήμη ἡ θαμνώδης (arthrocneumum fruticosa) πολλαχ. Συνών. ἀρμυρίδι 1, ἀρμυρίκα 1. **β)** Σοδαία ἡ θαμνώδης (suaeda fruticosa) πολλαχ. Συνών. ἀρμυρίδι 2, ἀρμυρίκα 2, ἀρμυρίκι. **γ)** Τὸ φυτὸν κρήσσα ἡ κοινὴ (cressa Cretica) τῆς τάξεως τῶν περιελλοκαυλωδῶν (convulvaceae). Συνών. ἀρμυρήθρα 2.

ἀρμυράδα ἡ, Ἀνδρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ.) Κύπρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρμυρὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι). Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

Ἀρμύρα 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἂν.: Ἄσμ.

Τσαὶ μὲν σπαθκεῖν τοῦ χάρισε τσαὶ τῶν τοῦ θηρίου, ἀπὸ τὸ γαῖμαν τὸ πολὺν ὁ κόσμος ἐπληθύστην, ἀπὸ τὴν ἀρμυράδαν τον ὁ μαῦρος του διψάστην

Κύπρ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κῶς.

ἀρμυράλα ἡ, Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρμυρὸς καὶ τῆς καταλ. -άλα.

Ἀρμύρα 1, ὁ ἰδ.

ἀρμυρὰ ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμύρα καὶ τῆς καταλ. -εῖα.

Τὰ ἐξῆς φυτὰ **1)** Ἀτράφαξις ἡ ἄλιμος (atriplex halimus) τῆς τάξεως τῶν χηνοποδιωδῶν (chenopodiaceae). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμυρήθρα 4. **2)** Κρήσσον τὸ παράλιον (crithmum maritimum) τῆς τάξεως τῶν σκιοδιοφόρων (umbelliferae). Συνών. ἀρμυρίκα 3. [**]

ἀρμυρήθρα ἡ, Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Σκιάθ. Τσακων. Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμύρα καὶ τῆς καταλ. -ήθρα.

Τὰ ἐξῆς θαλασσόφιλα φυτὰ **1)** Μηδικὴ ἡ παράλιος (Medicago marina) τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν (papilionaceae) ἡ ἄλλως ἀρμυρήθρα τοῦ πελάγον. **2)** Κρήσσα ἡ κοινὴ (cressa Cretica) τῆς τάξεως τῶν περιελλοκαυλωδῶν (convulvaceae). Συνών. ἀρμύρα 7γ. **3)** Τὸ φυτὸν Θήσειον τὸ ταπεινὸν (Theseium humile) τῆς τάξεως τῶν σανταλωδῶν (santalaceae). Συνών. ἀγριολεινάρι 2α, ἀρμύρα 6. **4)** Ἀτράφαξις ἡ ἄλιμος (atriplex halimus) τῆς τάξεως τῶν χηνοποδιωδῶν (chenopodiaceae). Συνών. ἁλιμὰ 1, ἀρμυρὰ 1, βρομόχορτο. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Στερελλ. (Αἰτωλ.) [**]

ἀρμυρία ἡ, ἀρμυρία Πελοπ. (Μάν.) ἀρμυρία Τσακων. ἀρμυρία Εὐβ. (Κάρυστ.) Πελοπ. (Καρδαμ.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἁλμυρία.

1) Ὑδωρ περιέχον ἅλας Τσακων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρμη 1. **2)** Ἡ ἁλμυρὰ γεῦσις Πελοπ. (Καρδαμ.) Τσακων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμύρα 1. **β)** Πᾶν ἐδώδιμον ἁλμυρὸν Πελοπ. (Μάν.): Πεθνμάω νὰ φάω ἀρμυρία. Συνών. ἀρμύρα 3. **3)** Τόπος παράλιος κατακλυζόμενος ὑπὸ θαλασσίου ὕδατος Εὐβ. (Κάρυστ.) — Λεξ. Βλαστ. Συνών. ἀρμυρίδα.

ἀρμυρίδα ἡ, ΣΔραγούμ. ἐν Ἀθηνᾶ 28,311.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρμυρὸς καὶ τῆς καταλ. -ίδα.

Ἀρμυρία 3, ὁ ἰδ.

